

РЕШЕНИЕ

№ 41389

гр. София, 10.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 24.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8799** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. чл. 156 – 161 от данъчно – осигурителния процесуален кодекс, вр. ЗДДС.

С жалба от 05.09.2024 г. управителят на „А-ИНЖЕНЕРИНГ-08“ ЕООД е оспорил частта от РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221924000043-091-001/02.05.2024 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., потвърдена с Решение № 917/04.07.2024 г. от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ - С., при ЦУ на НАП.

Дружеството – жалбоподател е представлявано само във второто съдебно заседание, от упълномощен адвокат В. И., който: поддържа жалбата; не ангажира нови доказателства за насрещно доказване на изложените в ревизионния акт мотиви; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., чрез юрисконсулт: оспорва жалбата, позовавайки се на изложените в решението мотиви; представя Решение на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., № 958/16.06.2022 г., с което е отменен предходен, издаден на дружеството РА за същите данъчни периоди; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установено от доказателствата по делото следното.

С издадени от компетентен орган по приходите заповеди (л.л. 15-27 от делото) е възложена ревизия на „А-инженеринг-08“ ЕООД за определяне задължения по Закона за данък върху добавената стойност, за периодите от м. 03.2020 г. до м. 20.11.2020 г. Съставен е ревизионен доклад (л. 40 от делото), срещу който не е подадено възражение и въз основа на който е издаден

процесният РА № Р-22221924000043-091-001/02.05.2024 г. (л. 30). С него в тежест на дружеството са начислени допълнителни задължения за ДДС, за данъчен период м. 04.2020 г., в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит 10 173,68 лв. и лихви 4 461, 67 лв. Именно тази част от акта е предмет на съдебния контрол.

През ревизираните периоди дейността на „А-инженеринг-08“ ЕООД е свързана с извършване на строително-ремонтни дейности, без регистрирани производствени и търговски обекти, и фискално устройство.

Фактите и обстоятелствата, въз основа на които органите по приходите и ответникът са обосновавали изводите си, са установени и обобщени в резултат на подробно описаните в РД процесуални действия.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна.

За данъчен период м. 04/2020 г. е отказано да бъде признато право на приспадане на ДК, начислен със следните фактури: № 0...1/03.04.2020 г., издадена от „ПРОЕКТ ЕМ ГРУП“ ЕООД, ДДС – 1 260 лева; № 1...8/05.04.2020 г., издадена от „АДЗИЕНДА ФИНИКС“ ЕООД, с предмет: „СМР по договор“ и ДДС – 8 913, 68 лева.

Отказът се основава на следните констатации, необорени от страна на дружеството – жалбоподател.

При насрещната проверка на „Адзиенда финикс“ ЕООД дружеството не е намерено на адреса, но са обсъдени доказателства, събрани в хода на предишните ревизии: договор за възлагане на СМР, от 20.03.2020 г., сключен между „А-И.-08 ЕООД“ (възложител) и „Адзиенда финикс“ ЕООД - изпълнител, за обект: шоурум „Симеоново шосе“ №120А“; Протокол № 1/09.04.2020 г. за приемане изпълнението на СМР, на обект „Р.“ № 41 част сухо строителство“. Ревизиращите органи се позовавали и на справка от ИС на НАП, според която „доставчикът“ не е подавал годишни данъчни декларации по чл. 92 ЗКПО, за периодите от 2018 г. до 2023 г.; дружеството не е наемало лица по трудови правоотношения, не са подавани справки по чл. 73 ЗДДФЛ за наети лица по граждански договори.

За фактурата, издадена от „Проект Ем груп“ ЕООД са обсъдени представени от жалбоподателя: договор за възлагане на СМР, от 20.03.2020 г. за обект тухлена сграда, находища се в НГО „И. - запад“, [населено място], ул. Р.“ № 41; протокол № 1/09.04.2020 г. за изпълнение на СМР (сухо строителство); сметка за изплащане по Протокол № 1/09.04.2020 г., в размер на 7 560 лв.

Резултатите от справките в информационната система на НАП за „доставчика“ са, че: управителят и едноличен собственик на капитала И. И. Д. е починал на 14.05.2021 г.; в Агенция по вписвания няма данни за заличаване на дружеството и не са отбелязани правоприемници; дружеството не е регистрирало трудови договори за периода от 01.03.2020 г. до 30.04.2020 г. и не са подавани декларации за осигурителни данни, обр. 1 и обр. 6. Заключениета на приходните органи, по отношение и на двете дружества, от чието име са издадени спорните фактури са за липса на доказателства за кадрова и ресурсна обезпеченост – как, с какви материали, машини и работници са извършени СМР.

Съдът споделя изцяло изводите на издателите на ревизионния акт и на ответника, основаващи се на неопровергани от страна на оспорващото дружество констатации и факти.

В РД, в акта и в решението на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. няма мотиви за неизпълнение от страна на жалбоподателя и на „доставчиците“, на формалните изисквания за счетоводно отразяване на фактурите. С оглед на това спорът е, законосъобразен ли е обобщаващият извод за липса на реално извършени доставки на услуги, така както са документирани с фактурите, което предполага и отричане, че именно „Проект Ем груп“ ЕООД и „Адзиенда финикс“ ЕООД са

изпълнили съответните СМР.

В съдебното производство, свързано с оспорване на ревизионен акт доказателствената тежест е разпределена съобразно общото правило, по смисъла на чл. 170, ал. 1 АПК, т.е. – в условията на насрещно доказване жалбоподателят дължи да опровергае, посредством всички допустими доказателствени средства констатациите на ревизиращите органи по приходите. В настоящото съдебно производство на практика не бе осъществена защита на дружеството. Жалбата съдържа само твърдения за: допуснати от ревизиращите органи по приходите процесуални нарушения – погрешно тълкуване на факти, предвид представени доказателства, за които се счита да обосновават извод за реалност на доставките, но не е конкретизирано, в какво се изразява „превратното тълкуване на установената фактическа обстановка“.

Правото на приспадане на ДДС е поставено в пряка зависимост от изпълнението, освен на формални условия, така и на материалноправните (решение на СЕС от 09.12.2021 г., по дело C-154/20, Kemwater ProChemie s. r. o. Съгласно т. 30 от цитираното решение, щом разполага с информацията, необходима да се установи, че материалноправните условия са изпълнени, данъчната администрация не може да наложи във връзка с правото на данъчнозадълженото лице да приспадне този данък допълнителни условия, които могат да доведат до осуетяване на упражняването на това право (така и т. 34 от решение на СЕС от 11.11.2021 г. по дело C - 281/20, Ferimet). Цитат, т. 26 от решението по дело C-154/20: „По отношение на последиците от липсата на установяване на действителния доставчик на съответните стоки или услуги следва да се припомни, че режимът на приспадане цели да освободи изцяло стопанския субект от тежестта на дължимия или платения ДДС в рамките на цялата му икономическа дейност. Следователно общата система на ДДС гарантира неутралитет от гледна точка на данъчната тежест на всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие че самите тези дейности по принцип подлежат на облагане с ДДС“. Според т.т. 33, 34: „.... от една страна данъчната администрация не може да сведе проверката единствено до самата фактура. Тя трябва да вземе предвид и допълнителната информация, предоставена от данъчнозадълженото лице. От друга страна, именно данъчнозадълженото лице, което иска приспадането на ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това. Следователно данъчните органи могат да изискат от самото данъчнозадължено лице доказателствата, които считат за необходими, за да преценят дали следва да се допусне исканото приспадане; от това следва, че именно данъчнозадълженото лице, което упражнява правото на приспадане на ДДС, по принцип трябва да докаже, че доставчикът на стоките или услугите, във връзка с които е упражнено това право, е имал качеството на данъчнозадължено лице. Следователно данъчнозадълженото лице е дължко да представи обективни доказателства, че стоките и услугите действително са му били доставени от данъчнозадължени лица за целите на подлежащи на облагане с ДДС негови сделки, по отношение на които то действително е платило ДДС. Тези доказателства могат да включват по-специално документи, държани от доставчици на стоки или услуги, от които данъчнозадълженото лице е придобило стоки и услуги и за които е платило ДДС“.

Нормата на ал. 5 от чл. 70 ЗДДС въвежда като самостоятелно основание за отказ на право на данъчен кредит неправомерното начисляване на данък. За неправомерно следва да се счита начисляване тогава, когато посоченият в данъчната фактура доставчик не е престира стоката или услугата, а само привидно е създал впечатление за такава престация. С други думи, преценката за наличието на реално осъществена доставка е неотменимо и задължително изискване за упражняване правото на данъчен кредит. Извършването на такава преценка е резултат от внимателен анализ на установените в хода на ревизията факти и съпоставянето им с обективната действителност. Това е направено с процесния ревизионен акт, респ. с ревизионния доклад.

Според характера и предмета на фактурираните доставки, на изследване подлежи, както действителната възможност на „доставчиците“ (ресурсна и кадрова обезпеченост) да изпълнят уговорена сделка, така и обстоятелството, дали между тях и „получателя“ е извършено прехвърляне владението (собствеността) върху стоката, съществували ли са обичайните за такива случаи договаряния за цени, снабдяване с материали, ползване на човешки и технически ресурси, и пр. Вярно е, че получателят на данъчна фактура не е задължен да доказва наличие на технически и кадрови ресурси на доставчиците си (в този смисъл решенията по дела С-324/11 и по съединени дела С-80/11 и С-142/11), макар да е в негов интерес да докаже положителния факт на извършване на документираните с фактурите доставки. В случая този положителен факт не е доказан с представените от жалбоподателя писмени доказателства, а дефицитът на доказателства за това, че „Проект Ем груп“ ЕООД и „Адзиенда финикс“ ЕООД са разполагали с практически възможности да извършат документираните с фактурите доставки следва да бъде прието като косвена индиция за обратното. Представените договори имат значение само за индивидуализиране на документираните с процесните фактури доставки на услуги, но сами по себе си също не доказват реално изпълнение, именно от издателите на фактурите.

Съдът приема, че ревизиращите органи по приходите надлежно са установили обективните обстоятелства, предвид подробно анализирания факти, въз основа на които може да бъде направено обосновано заключение за това, че издателите на фактурите - Проект Ем груп“ ЕООД и „Адзиенда финикс“ ЕООД не са осъществили доставки към „А-инженеринг-08“ ЕООД, понеже „не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за доставки не са били оправдани в счетоводната им документация“.

В заключение: Ревизионен акт № Р-22221924000043-091-001/02.05.2024 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., потвърден в оспорената част с Решение № 917/04.07.2024 г. от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ - С., при ЦУ на НАП е издаден от материално компетентни органи по приходите, които са спазили изискванията за форма. Ревизионното производство е проведено и приключило в съответствие с регламентираните в ДОПК процесуални правила. Актът, в процесната оспорена част е обоснован и законосъобразен, вкл. досежно направените изводи за наличие на материалноправните основания на ЗДДС, да не бъде признато упражненото право на приспадане на данъчен кредит, начислен в процесните фактури.

Отхвърлянето на жалбата обуславя основателност на заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет „за възнаграждения за адвокатска работа“ Съдът го определя в размер на 1 717 лева.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от „А-ИНЖЕНЕРИНГ-08“ ЕООД, против оспорената част от РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221924000043-091-001/02.05.2024 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., потвърдена с Решение № 917/04.07.2024 г. от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ - С., при ЦУ на НАП, относно отказано право на приспадане данъчен кредит за данъчен период м. 04.2020 г., в размер на 10 173,68 лв. (главница) и 4 461, 67 лв. лихви.

ОСЪЖДА „А-И.-08“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите

юрисконсултско възнаграждение, в размер на 1 717 лв. (хиляда и седемстотин, и седемнадесет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: